

FRANCESC BELLMUNT RODA EL SEU DARRER FILM

Funeral en un matí d'estiu

La bandera oneja a mig pal a la Generalitat. El president ha mort, fulminat per un atac de cor, mentre feia exercici amb bicicleta. El seu cos, del qual la joventut no s'ha acabat d'esborrar, reposa sota la mirada de l'estàtua del cavaller Sant Jordi. Francesc Bellmunt crida «So... Càmera... Acció!».

Carles Singla

Sequència 4.—Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat. Interior-tarda.

Una llarga cua puja per les escales que condueixen al Saló principal del primer pis. Allà, enmig d'un silenci respectuós, la gent desfila per donar el darrer adéu al President. El taüt, al centre de la sala, és voltat per quatre mossos d'esquadra, amb uniforme de gala, que fan guàrdia. La dona del di-

funt, pentinada amb *monyo*, està acompanyada pels seus fills i altres personalitats. A l'altra banda del fèretre hi ha representacions militars i del govern central. En un moment determinat, uns murmuris creixents anuncien l'arribada de Joan Milans, polític del sector majoritari i previsible successor.

Amb passes fermes es dirigeix cap a la família per expressar-li el condol. S'acosta al taüt, on roman un moment i, cara al públic, proclama:

—i Visca Catalunya lliure!

Tothom a la sala respon amb un contundent visca i la sortida del polític és acompanyada per aplaudiments.

El rodatge d'*El complot dels anells*, la pel·lícula de Francesc Bellmunt, va arribar el passat divendres al Palau de la Generalitat per filmar les escenes del funeral del president, suposadament mort d'un infart dies abans dels Jocs Olímpics del 92. Algú preguntava si no sortiria el veritable president, per saludar a l'equip de filmació, però el titular del palau és, durant uns dies, de vacances fora de Barcelona.

L'edifici ha estat envaït pels cables, els focus i l'atabalament dels tècnics que enllesteixen tots els detalls per rodar la seqüència. En un moment de pausa, l'actor que interpreta al difunt surt del taüt per airejar-se una mica. «Fa una calor de mort, tu. No passa gent d'aire dins la caixa», comenta. Tot i així, el maquillatge li dona un aspecte cadavèric i no li cau ni una gota de suor.

El director de fotografia és Javier Salmones, madrileny, que ha vingut ara per primera vegada a treballar en un llarg-metratge a Catalunya. Per anar amb el fotòmetre a amidar la llum

dels rostres de la viuda i del difunt, que ja és dins la caixa, ha de saltar de la bastida on han muntat la càmera. Salmons ha realitzat la fotografia de pel·lícules com *La vida alegre*, de Fernando Colomo o *Sàhara*, i per al *Complot* treballa amb el sistema Panavision i en cinemascòpe, en pantalla allargada. Per al so es farà servir el sistema Dolby stéreo, que dona molta més espectacularitat al film. «És una pel·lícula feta amb molts mitjans i la feina resulta còmoda», diu.

Francesc Bellmunt, des de dalt de la bastida, demana al cap de producció que avisi TV3 que s'està filmant allà i, a crits, recorda als figurants que allò és la cua d'un enterrament i no la cua del Barça. Els figurants que fan de militars dels tres exèrcits, tot i ser contractats, tenen un aspecte d'autenticitat total. «El dia del rodatge al Parlament —comenta un dels tècnics— tots semblaven diputats de veritat, i no n'hi havia ni un que ho fos». Els quatre mosos vestits de gala que flanquegen el taüt, però, són autèntics. Els figurants cobren 3.500 ptes. per jornada de vuit a tres, si són simplement de pas, i 7.000 si tenen cap relleu, com ara els militars, 0 els periodistes que, càmera en mà, empaiten el successor quan entra a la sala.

A l'altra banda del taüt, al costat de la viuda, el col·laborador d'EL TEMPS, Vicent Partal, amb el cabell engominat i planxat, fa d'hereu polític del difunt. També Ramon Barnils i Ferran Torrent intervenen com a actors i, a més, Torrent és co-autor del guió junt amb Bellmunt.

Durant tota la resta de la setmana s'ha estat treballant al palau de Pedralbes, que, per uns dies, s'ha convertit en un veritable estudi de cinema.

«Aquí i a TV3 m'he adonat realment de com resulta treballar en uns estudis —explica Francesc Bellmunt—. Això és fantàstic. Té quantitat de salons, el jardí, i racons que pots utilitzar. Mentre rodés en una banda es pot preparar una altra seqüència a l'altre plató. A més a més, la gent d'aquí, els vigilants, són molt cordials, no han posat cap problema».

Un rètol de cartró adverteix a fora que el palau està tancat al públic. A la façana principal no hi ha mostres de molta activitat, però només tombar la cantonada de l'edifici, ensopegues de cap amb tres camions de material, oberts i amb estris a mig descarregar. Dins el palau, hi ha focus i cables per tot arreu. Els tècnics s'afanyen a recollir-los perquè és l'últim dia de rodar en aquest indret i, si tot va bé, no

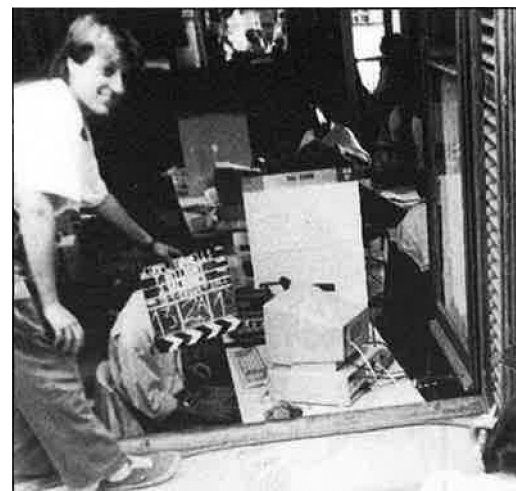
caldrà tornar-hi. «L'Ajuntament s'ha portat esplèndidament, ens han deixat aquest palau i tota mena de facilitats —diu en Bellmunt—. Han canviat completament la seva política de cinema i estan veient que es poden fer coses a Barcelona». La Generalitat, per la seva banda, els ha permès de rodar al palau de la plaça de Sant Jaume i al Parlament, i l'exèrcit espanyol col·laborarà deixant dos tancs i material a la pel·lícula.

En un dels salons laterals, comunicat per grans finestrals amb una terrassa que ara ocupen taules de bar amb ombrel·les, hi ha instal·lada la sala de premsa dels periodistes nord-americans que cobreixen els Jocs Olímpics. Figura que és situada a l'hotel Ritz i l'omplen una colla de taules, cadascuna amb un ordinador. Els figurants, suposats periodistes, teclegen o deixen passar l'estona mentre la Maria Ripoll, l'ajudant de direcció, els va donant instruccions. Sobre les taules hi ha també càmeres de vídeo i telèfons amb antenes. Els telèfons i els ordinadors són autèntics, però de les càmeres només hi ha una reproducció de la carcassa, molt ben feta, en plàstic, i la Maria ha d'explicar a un extra que en sosté una que, encara que sigui molt lleugera, es suposa que aquell fòtil pesa.

Asseguts al voltant d'una taula de la terrassa, Stephen Brennan i Ariadna Gil reben instruccions d'un Francesc Bellmunt impecablement vestit de blanc. De colp i volta, s'aixeca i s'acosta fins a la finestra per demanar que hi hagi un cambrer escombrant al fons de la terrassa. L'ajudant de direcció diu al primer figurant que té a l'abast que vagi a la cuina i que el vesteixin. Al cap d'un moment, torna dient que no hi ha vestits de cambri i el problema es soluciona amb una camisa blanca i uns pantalons negres. L'armen amb una escombra i comença la feina.

El pla recull la primera trobada dels dos protagonistes. Un focus enorme reflecteix llum contra el sostre i dos més il·luminen la sala a través de les portes que comuniquen amb el jardí. La càmera està muntada sobre rails, en diagonal en un extrem de la sala per recollir com el protagonista, que veu la noia asseguda a la terrassa, s'aixeca, surt per la finestra per reunir-se amb ella i, després de parlar durant uns moments, torna a recollir la seva càmera.

A la veu d'acció, tots els figurants s'han de posar en moviment i simular l'activitat pròpia d'una sala de premsa a pocs dies de la inauguració dels jocs olímpics. L'ajudant de direcció ha triat la gent que ha de circular per la

sala durant l'escena. Es comença a rodar però un dels extres, que ha de travessar dues vegades per davant la càmera, té l'habilitat de fer-ho sempre que el protagonista fa algun moviment important i cal repetir l'escena quatre vegades per a que la presa sigui bona. Cada vegada que falla alguna cosa, el «Talleu!» d'en Bellmunt talla l'aire i l'alè del personal.

Una vegada enllestit el pla, la Maria anuncia que hi ha vint minuts per anar a fer un mos. La cuina del palau serveix de vestuari, de sala de maquillatge i de menjador. A peu dret, actors i tècnics es reparteixen entrepans i begudes mentre en Francesc Bellmunt ens convida, amb el fotògraf, a esmorzar.

Travessant les altres estances del palau, ens explica les escenes que s'han rodat durant la setmana. En un gran saló, ocupat per una taula enorme i amb una tarima a l'extrem, s'ha rodat el dia abans la festa de comiat als atletes nord-americans abans de la seva concentració a la vila olímpica. La paret i la taula encara són plenes de banderes amb barres i estrelles.

Un altre saló més petit és l'habitació de Brennan, també a l'hotel Ritz. Al costat, hi té un petit plató i la sala d'edició dels reports en vídeo que elabora per a un canal de televisió nord-americà. La seva feina consisteix en seguir l'entorn i l'ambient dels Jocs i la Mònica Huguet, la popular presentadora del Telenotícies, és Bàrbara, la corresponent d'aquesta televisió a Ca-

Al final de l'escena la Mònica es queixa que l'han tingut tot el matí allà per rodar un pla que dura un minut. «Estan una miqueta desorganitzats...», diu.

S'acosta l'hora de plegar i encara falten per rodar uns plans de l'escena d'amor entre els dos protagonistes que correspon a un hotel de Banyoles. L'Ariadna va a canviar-se i torna enfundada en un barnús blanc mentre en

anys i és filla d'un prestigiós advocat— explica que aquest és el seu primer paper protagonista. «Només havia sortit a 'Lola', del Bigas Luna, en un paper molt curtet, al principi i al final de la pel·lícula, fent de filla de l'Angela Molina». En Bellmunt, que la mima molt, diu que ja li ha regalat un anell —per fer honor al títol del film— i li pregunta si li sembla bé que es casin a Montserrat.

talunya. La Mònica, que fa temps fins que li toqui intervenir, presenta al director la seva germana i dues cosines que ha convidat a veure el rodatge.

Els tècnics es tornen a posar en moviment així que acaben d'esmorzar. «Canvia molt la feina, el poder treballar amb un pressupost alt, i equips amples. Això no és una garantia de que la pel·lícula hagi de quedar bé, però almenys la pots fer amb medis».

Ara toca rodar un pla més proper de la conversa dels dos protagonistes en el que les cames de l'Ariadna Gil, visiblement atacades pels mosquits, han de quedar en primer terme. El cap de maquillatge es posa a la feina amb la noia i en Bellmunt, que s'impacienta, li pregunta quan fa una estona que treballa: «Creu que s'haurà d'operar, doctor Navarro?» No cal operar, però, i l'Ariadna torna amb unes cames impecables. Quan per fi tot és a punt, un jardiner s'acosta amb una segadora de gasolina a repassar la gespa del prat veí. El tècnic de so, que ha amagat el micròfon rera un arbre, posa el crit al cel i, ràpidament, una auxiliar va a parlar amb l'home que s'avé a parlar el motor una estona.

Una vegada enllestida l'escena li toca el torn a la Mònica Huguet que ha de donar unes rèpliques per telèfon a Brennan. El diàleg resulta curiós, ella parlant en català i l'actor, d'origen irlandès, donant-li les rèpliques en anglès. El director comentava, una estona abans, que l'únic que ha après de català fins al moment són paraulotes.

Francesc Bellmunt: «Treballar en uns estudis és fantàstic»

Brennan es passeja pel plató amb calçotets de quadres. L'escena es roda en una cambra de les golfes immenses del palau. Els tècnics han passat una part del matí pintant-ne dues parets de blanc per donar sensació de nou a l'edifici.

Mentre s'acaben d'instal·lar els llums, l'Ariadna Gil —només té divuit

Els llums, blaus, ja són a punt i el maquillador comenta que, amb aquesta il·luminació la seva feina sempre es veu perfecta. Francesc Bellmunt demana als actors que es situïn i crida: «Tot-hom fora del 'set', tanqueu les portes!». Dintre, només queden ells, els actors i els tècnics més indispensables. L'escena requereix intimitat. •